

Sygn. akt III AUa 669/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. w Lublinie

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy J. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 maja 2015 r. sygn. akt VII U 190/14

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 669/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 grudnia 2013 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił J. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy na okres od 1 listopada 2013 r. do 10 grudnia 2016 r.

Z treści odwołania J. C. wynika, że domagał się zmiany powyższej decyzji przez ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Powoływał się na zły stan swojego zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 19 maja 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

J. C. urodził się w dniu (...) Od 1 września 2012 r. do 31 października 2013 r. wnioskodawca miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 10 października 2013 r. J. C. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Lekarz Orzecznik ZUS uznał go za częściowo niezdolnego do pracy, Komisja Lekarska ZUS uznała, że jest częściowo zdolny do pracy. W tym stanie rzeczy została wydana zaskarżona decyzja.

U J. C. stwierdzono: cukrzycę t.2, chorobę niedokrwienną serca (...) stan po P. (...) w 2008 r., nadciśnienie tętnicze zredukowane, wole guzowe tarczycy, otyłość patologiczną, przerost gruczołu krokowego zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L-S z niedomogą ruchową.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opinii z dnia 15 maja 2014 r. biegłych sądowych lekarzy: ortopedy, diabetologa, endokrynologa, nefrologa, kardiologa, gastrologa i okulisty. Biegli przebadali wnioskodawcę, przeanalizowali jego dokumentację medyczną i wymienili zdiagnozowane u niego choroby omawiając obszernie ich wpływ na zdolność do pracy. Wystarczająco i przekonująco uzasadnili wnioski swoich opinii. Zdaniem biegłych rozpoznane schorzenia powodują nadal jedynie częściową niezdolność do pracy u skarżącego.

Sąd w pełni podzielił opinię biegłych. Strony nie złożyły zastrzeżeń do treści opinii.

Sąd uznał, że odwołanie J. C. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 3 ustawy niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, bądź na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu.

Jak ustalono, J. C. jest osobą w dalszym ciągu częściowo niezdolną do pracy. Zdaniem biegłych stwierdzone dolegliwości gastrologiczne, okulistyczne i endokrynologiczne nie powodują w ogóle niezdolności do pracy i wymagają okresowego leczenia. Pozostałe schorzenia nie dają podstaw do stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy.

Wnioskodawca nie spełnił więc wszystkich warunków wymaganych do ustalenia mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na dalszy okres.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawcę.

Jak wynika z treści apelacji skarżący zrzucając błędną ocenę jego stanu zdrowia dokonaną przez biegłych wnosi o zmianę wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Skarżący podnosi, że badania były przeprowadzone przez biegłych w dniach 5 maja i 12 maja 2014 roku, a odpis opinii doręczony mu został dopiero w styczniu 2015 roku. Skarżący, wskazuje, że listopadzie 2014 roku miał wstawione dwa steny na oddziale kardiologii, dołączył karty informacyjne z leczenia szpitalnego z oddziału kardiologicznego z dnia 28.11.2014 r. i z 7.09.2015 r. oraz wyniki badań z 17 marca 2015 r. i opis procedury zabiegu cytoskopii z 18 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej. Jeżeli uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji, sporządzone zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, publ. OSNAP 1998, Nr 3, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98, publ. OSNAP 2000, Nr 4, poz. 143).

Z treści lakonicznych zarzutów apelacji, wynika, że skarżący nie zgadza się z dokonaną przez biegłych oceną jego stanu zdrowia, akcentując długi okres jaki minął od daty badania przez biegłych do przesłania opinii do sądu.

Nie negując, że w sprawie niniejszej pomiędzy przeprowadzonym przez biegłych badaniem a wyrokowaniem upłynął znaczny okres czasu, co nie jest pożądane dla prawidłowego rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki, podnieść należy, że uchybienie to nie ma wpływu na treść orzeczenia. Mieć należy na względzie, że to treść decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a także zakres wniesionego odwołania wyznacza przedmiot sporu. Warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Także ocena stopnia niezdolności do pracy dokonywana jest na datę decyzji. W postępowaniu odwoławczym od decyzji dotyczącej prawa do tej renty sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43).

Z powyższych względów bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostaje również dokumentacja medyczna przedłożona przez ubezpieczonego w postępowaniu apelacyjnym. Dokumentacja ta, (wyniki badań, karty informacyjne) pochodzą z okresu od listopada 2014 roku do września 2015 roku. Wszelkie dokumenty obrazujące stan zdrowia ubezpieczonego po dacie zaskarżonej decyzji ze względu na specyfikę postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie mogą weryfikować oceny jego stanu zdrowia z daty wydania decyzji. W razie zmiany okoliczności, pogorszenia stany u zdrowia ubezpieczony może składać ponownie wnioski o ustalenie prawa do renty.

Sąd badając przesłankę stopnia niezdolności do pracy wnioskodawcy oparł się na opiniach biegłych sądowych - specjalistów z zakresu schorzeń jakimi dotknięty jest wnioskodawca. Z podzielonych przez Sąd opinii wynika brak całkowitej niezdolności do pracy. W toku procesu wnioskodawca nie przedstawiał zarzutów merytorycznych do opinii, zmierzających do zakwestionowania jej wartości. Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych, uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną, a apelacja nie zawiera argumentów pozwalających na jej uwzględnienie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.